

Forslag til lov om ændring af lov om afgift af affald og råstoffer. (Ophævelse af genanvendelsesvirksomheders adgang til kompensation for affaldsafgiften m.v.).
(Lovforslag nr. L 81).

Forslag til lov om indgåelse af dobbeltbeskatningsoverenskomst mellem regeringen i Kongeriget Danmark og regeringen i Kongeriget Nederlandene.
(Lovforslag nr. L 82).

Forslag til lov om ændring af ligningsloven. (Skattefritagelse for mellemstatslige hæderspriser).
(Lovforslag nr. L 83).

Forslag til lov om ændring af skattekontrolloven. (Oplysningspligt vedrørende koncerninterne transaktioner).
(Lovforslag nr. L 84).

Forslag til lov om indgåelse af protokol om ændring af overenskomst mellem de nordiske lande til undgåelse af dobbeltbeskatning for så vidt angår indkomst- og formueskatter.
(Lovforslag nr. L 85).

Indenrigsministeren (Thorkild Simonsen) har meddelt mig, at han ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til lov om trafikstøtte til de mindre øer.
(Lovforslag nr. L 86).

Medlemmer af Folketinget Villy Søvnald (SF), Aage Frandsen (SF) og Jes Lunde (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om kommunal boligpolitik.
(Beslutningsforslag nr. B 68).

Medlemmer af Folketinget Brian Mikkelsen (KF), Bendt Bendtsen (KF), Frank Dahlgaard (KF), Charlotte Antonsen (V), Helge Sander (V) og Ulla Tørnæs (V) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om regelforenkligning gennem ændringer på arbejdsmiljøområdet.
(Beslutningsforslag nr. B 69).

Medlemmer af Folketinget Kristen Touborg (SF), Margrete Auken (SF), Jørn Jespersen (SF), Jes Lunde (SF) og Anni Svanholt (SF) har meddelt mig, at de ønsker skriftligt at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om stop for store svinebedrifter m.v.
(Beslutningsforslag nr. B 70).

Samtykke til behandling

Formanden:

De sager, der er opført under punkterne 1-4 på dagsordenen, kan kun med Tingets samtykke behandles i dette møde, men hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg samtykket som givet. (Ophold). Det er givet.

Den første sag på dagsordenen var:

1) Anden behandling af lovforslag nr. L 6: Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Dagpenge til forældre med alvorligt syge børn samt forlængelse af arbejdsgiverperioden m.v.).

Af socialministeren (Karen Jespersen).
(Fremsat 8/10 97. Første behandling 30/10 97. Betænkning 13/11 97).

Der var stillet 9 ændringsforslag i betænkningen. Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget og ændringsforslagene sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Erik Larsen (V):

Det er med stor beklagelse, at vi i Venstre har konstateret, at forhandlingerne om det forslag, som kom frem her i Folketinget, om at udvide arbejdsgiverperioden ved sygedagpenge fra to til tre uger nu er endt med, at regeringen har indgået et forlig, hvorved man i stedet for vælger at lægge en skat på samtlige beskæftigede i dette land.

Vi synes, det er at gå fra asken til ilden. Vi synes, at regeringen her har valgt et signal over for det danske erhvervsliv, et meget kedeligt signal, om, at man ønsker at beskutte beskæftigelse. Jeg synes, det er betænkeligt, at regeringen prøver på at løse problemet med de stigende udgifter til sygedagpenge ved at vælte byrden over på erhvervslivet. Det vil helt givet betyde en svækkelse af dansk erhvervslivs konkurrenceevne, som vil være til stor skade for beskæftigelsen.

Jeg vil også understrege, at når man fra regeringens side – og det er vi enige i – ønsker en dialog med virksomhederne om et socialt medansvar, så er det forslag, som det her er endt med, efter vores opfattelse en hån mod de mennesker, som går positivt ind i dialogen for at få skabt et socialt medansvar i virksomhederne.

Vi er tilfredse med, at forslaget nu deles op i to, så vi får mulighed for at støtte den del af forslaget, som har at gøre med sygedagpenge til forældre, der har alvorligt syge børn; det er et forslag, som efter vores opfattelse selvfølgelig skal på plads.

Men vi vender os kraftigt imod, at regeringen nu har valgt en ny skatteskrue over for dansk erhvervsliv, en skatteskrue, som man ifølge svar fra socialministeren end ikke vil skrue ned på, hvis det viser sig, at omkostningerne til sygedagpenge skulle blive reduceret.

Karen Højte Jensen (KF):

For en uge siden førstebehandlede vi dette forslag, og da sagde socialministeren ikke ét ord om, at denne her sag skulle hastebehandles.

Men sagen haster øjensynlig, oven i købet så meget, at Socialdemokratiet sammen med venstrefløjen krævede betænkningssag i går til trods for, at der manglede svar på 25 spørgsmål, bl.a. hørings svar fra de berørte organisationer.

Det Konservative Folkeparti finder det fuldstændig uacceptabelt at haste et forslag med så vidtrækkende konsekvenser for erhvervslivet igennem.

Regeringen pålægger virksomhederne en sygeskat på op imod 500 mio. kr. alene – alene – for at få flere penge i statskassen. Socialministeren udskriver skat; det må siges at være et nyt perspektiv i dansk politik.

Regeringen gør derimod intet ved det alvorlige problem, at sygefraværet og udgifterne hertil stiger. Regeringens egne analyser viser, at væksten i udgifterne skyldes det langvarige

sygefravær samt et øget sygefravær blandt de arbejdsløse. I forhold til dette problem fører regeringen de korslagte armes politik; men når det gælder om at forøge virksomhedernes udgifter, skorter det ikke på initiativer.

Nu skal virksomhederne så betale 325 kr. i skat for hver medarbejder. Det forringer virksomhedernes muligheder for at konkurrere med udenlandske virksomheder, og det vil have negative konsekvenser for beskæftigelsen.

Vi har her til morgen modtaget LO's hørings svar, og jeg vil gerne citere fra dette hørings svar, der er dateret den 13. november 1997. LO skriver bl.a.:

»Det nu fremsatte forslag om et arbejdsgiverbidrag på 325 kr. pr. fuldtidsansat virker imidlertid som en ny skat på arbejdskraftanvendelsen. Det giver anledning til undren, bl.a. når regeringen netop har planlagt en omfattende indsats mod sort arbejde.

LO er enig i regeringens overordnede skattepolitiske målsætninger om at reducere skattebyrden på arbejdskraft og har med tilfredshed noteret sig regeringens udmeldinger om at fortsætte efter de retningslinjer, der lå til grund for den seneste skattereform, efter at dens indfasning vil være tilendebragt næste år.«

LO skriver videre:

»Sygedagpengebidraget er i modstrid med disse målsætninger. Herudover kan det nævnes, at et fast sygedagpengebidrag vil øge de faste omkostninger i forbindelse med ansættelse af arbejdskraft. Dermed tilskyndes virksomheder i vækst til at øge produktionen ved at beordre den eksisterende arbejdskraft på overarbejde frem for at tage ledige ind i produktionen. Forslaget rammer især efterspørgslen efter de lavtlønnede grupper, når virksomhederne skal betale samme afgift målt i kroner for alle ansatte.

Forslaget vil ikke give anledning til en begrænsning af sygefraværet, som det oprindeligt var regeringens hensigt ved fremlæggelsen af finanslovsforslaget for 1998.«

Jeg vil gerne sige, at Det Konservative Folkeparti ikke kan udtrykke det bedre, end LO har gjort i denne sag. Vi er fuldt ud enige og afviser forslaget.

Anne Baastrup (SF):

SF støttede det oprindelige lovforslag. Desværre kunne jeg ikke selv være i salen, dengang tinget behandlede det, og jeg blev noget overrasket, da jeg dagen efter kunne se i referatet, at

Venstre og De Konservative anså det for at være en katastrofe, at man vil udvide arbejds-giverperioden fra to til tre uger.

Jeg vil minde om, at da den konservativt ledede regering overtog, indførte man en arbejds-giverperiode på 13 uger. Så den ophid-selse, som Venstre og De Konservative i tors-dags gav udtryk for, forstår jeg simpelt hen slet ikke.

Enhedslisten er så kommet med et bud, som i virkeligheden imødekommer den kritik, som Dansk Arbejdsgiverforening er fremkommet med, for Dansk Arbejdsgiverforening lægger jo vægt på virksomhedernes sociale ansvar i deres høringssvar og påpeger, at især de små virk-somheder har problemer med at ansætte folk med forøget sygelighed, hvis risikoen bliver for stor.

Så vidt jeg kan se, er alle Dansk Arbejdsgiv-erforenings indvendinger taget til indtægt ved udformningen af den fremtidige lov. Arbejds-givernes incitament til at gøre en indsats for at fastholde og eventuelt forstærke den sociale indsats forringes efter SF's bedste overbevisning ikke med de stillede ændringsforslag.

Tilsvarende har vi imødekommet LO's oprin-delige bemærkninger. Jeg medgiver fru Karen Højte Jensen, at LO's seneste udtalelse stiller spørgsmålstejn herved – men nu sender vi jo lovforslaget tilbage til udvalget mellem anden og tredje behandling, og så må vi jo kigge på, hvad det er, LO i dag er kommet med.

Det bedste argument for at støtte ændrings-forslagene er Håndværksrådets indvendinger mod det oprindelige lovforslag.

Alt i alt så vil vi på baggrund af det, vi nu har kendskab til, støtte ændringsforslagene og opfordre Folketinget til at sende lovforslaget til fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, således at vi kan studere LO's indvendinger.

Tom Behnke (FP):

Ved førstebehandlingen af dette lovforslag kri-tiserede jeg, at socialministeren havde lagt alt for mange ting ind i det samme forslag. Dermed blev det noget vanskeligt at tage stilling til for-slaget, fordi der var dele af forslaget, som vi syntes var positive, og der var dele, som vi syn-tes var meget negative.

Derfor så har Fremskridtspartiet under udvalgsbehandlingen foreslået, at forslaget simpelt hen bliver delt i to dele, en a- og en b-del, og det har heldigvis fået meget bred støtte i

Folketinget. Det er vi glade for, og det vil vi gerne sige tak for, for det betyder, at hele den del, der handler om de handicappede børn, får vi mulighed for at stemme for og dermed vise, at vi synes, det er en positiv ting.

Men med hensyn til den anden del af lovforslaget, som handler om, at arbejdsgiverne skal betale en større del af sygedagpengeudgifterne til medarbejderne, har regeringen sadlet om og lavet forslaget fuldstændig om, og det undrer mig lidt. Da vi havde førstebehandlingen, og det er altså kun 14 dage siden – kun 14 dage siden – var det gennemgående argument, at grunden til, at perioden skulle udvide fra 2 til 3 uger, var, at virksomhederne skulle have et incitament til at gøre noget for arbejdsmiljøet, så medarbejderne ikke blev så meget syge. Det kan godt være, at det incitament lå gemt et eller andet sted i lovforslaget dengang, og da det var det bærende argument for forslaget, undrer det mig, at regeringen nu kommer med et ændringsforslag, der bevirker, at det incitament er fuldstændig væk. Når man skal betale 325 kr. for hver medarbejder, uanset hvor meget man gør for arbejdsmiljøet, er hele incitamentet til at gøre noget for arbejdsmiljøet og dermed grund-laget for forslaget væk.

En anden ting, som har undret os meget i Fremskridtspartiet, er, at forslaget pludselig skal hastes igennem med det tempo, som tilfæl-det har været. Da vi havde diskuteret forslaget ved førstebehandlingen, blev der jo givet udtryk for, at nu skulle det i udvalg, og nu skulle der være tid til at undersøge forslaget ordentligt; men pludselig kommer man til et møde i Socialudvalget, og uden at der har været noget forvarsel om det i øvrigt, uden at der har været lukket af for at stille spørgsmål, og uden at nogen har vidst noget om det, skal der bare afgives betænkning her og nu, og nu skal det hele pludselig til at gå stærkt.

Vi undrer os også meget, fordi der næsten ikke er givet mulighed for, at de ændringer, der er lagt ind i lovforslaget, har været til høring. Heldigvis har vi nået at få nogle af høringssva-rene tilbage, og det er jo fuldstændig rigtigt, som fru Karen Højte Jensen siger, at bl.a. LO tager direkte afstand fra det, regeringen laver her, og det er der jo ikke noget at sige til. Det, regeringen gør her, og det, som et flertal i Fol-ketinget er klar til at gøre, vil direkte skade både virksomhederne, erhvervslivet og medar-bejderne. Det er der slet ingen tvivl om.

Argumentet for at gennemføre forslaget her og nu har været, at virksomhederne skal kunne nå at indstille sig på, at de skal betale for hver medarbejder, fordi – som det siges – det kræver langt større administration end det første forslag. Det er altså ikke kun et spørgsmål om, at virksomhederne nu skal til at betale en masse penge i direkte skat. Næh, det handler også om, at alle virksomheder nu bliver påtvunget en meget, meget stor administrativ byrde, for sagen er jo, at alle virksomheder nu skal til at omstille sig og indstille sig på, at de skal betale for hver eneste medarbejder og tilsammen når op på at skulle betale over 400 mio. kr. i direkte skat.

Det er ren skat på erhvervslivet, det er ren skat på beskæftigelse, og det er fuldstændig uforståeligt, at et parti som Socialdemokratiet, der er det bærende regeringsparti, bilder befolkningen ind, at Socialdemokratiet er et arbejderparti. Man gennemfører en lovgivning, som alt andet lige ikke vil fremme beskæftigelsen. Tværtimod vil der være virksomheder, som tænker sig om endnu en gang, inden de begynder at ansætte flere medarbejdere.

Socialdemokratiet er ikke længere noget arbejderparti, og det er eftertrykkelig bevist med dette forslag. Socialdemokratiet er derimod et parti, som fremmer arbejdsløsheden, og det beklager vi. I Fremskridtspartiet prøver vi at gøre, hvad vi kan, så vi stemmer imod lovforslaget. Men hvis regeringen partout vil skade erhvervslivet og beskæftigelsen, kan vi i Fremskridtspartiet ikke gøre noget ved det her i Folketingssalen, og så må vælgerne jo tage stilling til det.

(Kort bemærkning).

Jytte Madsen (S):

Pludselig kommer det til at lyde, som om lovforslaget er et bud på, hvem der kan skabe den største misstemning blandt medarbejderne rundt omkring på de danske virksomheder, og ikke det, det i realiteten handler om.

Hele grundlaget for lovforslaget er netop, at vi vil prøve at reducere de offentlige udgifter, og det har helt klart stået i det bilag, der er fulgt med lovforslaget. Det forslag, vi nu er kommet frem til, så alle skal betale 325 kr. pr. medarbejder, er ikke mindst en meget stor lettelse for de små og mellemstore virksomheder, som ellers ville få et større administrativt arbejde. Det kan selvfølgelig godt være, at de store virksomheder ikke finder, det er nogen lettelse, men det

kunne jo også godt være, at de opdager, at tingene bliver betydelig nemmere at styre, og så håber vi da, at de også kan se det fornuftige i forslaget. Vi anbefaler det i hvert fald, og vi vil også gerne anbefale den deling af lovforslaget i to portioner, som Fremskridtspartiet har foreslået.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg vil gerne bede den socialdemokratiske ordfører kommentere høringssvaret fra LO. Der er jo en gammel tradition for, at Socialdemokratiet i hvert fald meget ofte lytter til LO, og her er der kommet et stærkt kritisk høringssvar, der fuldstændig falder i tråd med de synspunkter, der fremsættes fra borgerlig side i denne sag, så jeg vil lytte interesseret efter Socialdemokratiets holdning.

(Kort bemærkning).

Jytte Madsen (S):

Vi har modtaget LO's høringssvar, og det er da korrekt, at man fra LO's side kommer med nogle synspunkter, som ikke er så positive, som vi måske kunne have ønsket os. Men vi vil gerne have lov til at kigge nærmere på svaret inden tredjebehandlingen.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Det var da dejligt, at Socialdemokratiet endelig tog mod til sig og gik på talerstolen for at forklare, hvordan Socialdemokratiet ser på forslaget.

Og hvad er det så, vi hører? Jo, fru Jytte Madsen siger: Næh ja, de høringssvar fra LO er måske ikke så positive. Nej, det tør svagt antydes! LO tager direkte afstand fra det, regeringen gør. Og så siger fru Jytte Madsen, at så må vi jo se nærmere på de høringssvar, inden vi når frem til tredjebehandlingen. Jamen havde det dog ikke været en god idé at se på de høringssvar, inden vi var nået til andenbehandlingen og inden der var skrevet betænkning, så vi kunne have nået at tage højde for, hvad bl.a. LO mener?

Men der var noget, der ikke blev svaret på. Ved førstebehandlingen kunne vi se, at det gennemgående tema for alle de partier, der var for ordningen, var, at forslaget ville give virksomhederne et incitament til at gøre noget mere for arbejdsmiljøet. Hvor er det incitament herne i dag?

Bruno Jerup (EL):

Der er tilsyneladende en diskussion her i salen, der går ud på, at man har en idé om, at det skulle være muligt at udbetale sygedagpenge eller andre beløb fra staten, uden at man også på en eller anden måde finder veje til at bringe dem ind i statskassen. Det er åbenbart den linje, som Venstre, De Konservative og naturligvis skattenægterpartiet Fremskridtspartiet følger, når de tror, det er muligt at udbetale sygedagpenge uden at få penge ind i statskassen.

Det eneste problem er, hvordan den udgift skal finansieres, og indtil videre har den hovedsagelig været finansieret over skattebilletten, dvs. ved en skat på arbejdskraft. Det, vi gør her, er, at vi i højere grad pålægger arbejdsgiverne beløbet, og så kan man jo spørge, om det er nok. Nej, efter Enhedslistens opfattelse er de 325 kr. pr. ansat, som tilsammen måske udgør et beløb af størrelsesordenen 500 mio. kr., overhovedet ikke tilstrækkeligt. Det er Enhedslistens opfattelse, at arbejdsgiverne i langt højere grad burde bidrage til de udgifter, de på forskellig måde påfører samfundet til behandling af sygdom. Det drejer sig om milliarder, og selv hvis man lægger de penge, som de indbetaler til deres frivillige forsikringsordninger, sammen med beløbet her, når man ikke op i nærheden af det, arbejdsgiverne burde betale, hvis det var sådan, at de skulle spæde tilstrækkeligt i kassen i forhold til de skader, de rent faktisk påfører befolkningen.

Derfor mener vi, at forslaget her er et skridt i den rigtige retning, og vi håber, at regeringen sammen med venstrefløjnen vil gå videre ad den vej og sige, at arbejdsgiverne naturligvis skal betale deres bidrag og være med til at dække udgifterne til behandling af de sygdomme, som de påfører samfundet og borgerne. Det er ikke urimeligt, det er en naturlig vej at gå, for pengene skal under alle omstændigheder ind. Spørgsmålet er bare, hvilken form der er den mest rimelige, og vi synes altså, det er mest rimeligt, at dem, der er årsagen til en væsentlig del af sygdommene, også betaler beløbet. Derfor foreslog vi ved førstebehandlingen af L 6, at man forsøgte at udvikle en mere almen ordning i stedet for dette frivillige forsikringsprincip, som en meget stor del af de mindre arbejdsgivere jo ikke benytter.

Men man kan i hvert fald sige, at forslaget er et skridt ad den rigtige vej. Det er bestemt ikke den endelige model, men det er et skridt på vejen, og det synes vi er udmærket. Vi forstår

også af nogle af svarene på de spørgsmål, der er stillet, at man fra regeringens side har nedsat en embedsmandsgruppe, der skal se på, hvordan man kan nedbringe sygefraværet. Vi mener, det er en meget kompliceret proces, som ikke alene kan styres ved at pålægge arbejdsgiverne højere udgifter, for problemet er, at en række af de mindre arbejdsgivere ikke har været forsikret og i stedet har nedbragt deres sygedagpengeudgifter ved ikke at ansætte kvinder med børn og ikke ansætte folk, som de formoder er mere syge end andre. Det er sådan set den måde, som en række mindre arbejdsgivere klarer problemerne på.

Derfor tror vi også, at hvis man skal gøre noget for den gruppe borgere – altså enlige forældre og folk, der har en højere sygelighed end gennemsnittet – skal man gå videre ad den vej, man er slået ind på her, og tage de øvrige 14 dage med og indføre en almen afgift pr. ansat, som arbejdsgiverne skal betale. Det forslag vil jeg godt give videre til den embedsmandsgruppe, som åbenbart sidder og roder med sagen. Prøv at overveje det, for det vil være den rigtige vej at gå.

Vi har som sagt ikke nogen indvendinger imod de foreliggende ændringsforslag, og det samlede lovforslag vil vi også stemme for, for det falder i høj grad i tråd med de overvejelser, vi selv lagde frem ved førstebehandlingen. Vi er også tilfredse med, at det fremgår af ministerens svar på nogle af de spørgsmål, jeg har stillet, at den lidt rigide 6-måneders-grænse med hensyn til mulighederne for forlængelse af sygedagpengeperioden er blødt op, så det sikres, at der i hvert fald er mulighed for at starte et uddannelsesforløb, som ligger uden for 6-måneders-perioden. Det synes vi er udmærket, og det trækker i hvert fald ikke den gale vej.

Der er stadig en række mangler i sygedagpengesystemet, som vi mener burde rettes op, og vi undrer os egentlig over, at der ikke er rettet op på dem fra regeringens side, så derfor har vi endnu et forslag til embedsmandsgruppen. Forældre med alvorligt syge børn eller nære pårørende, der er døende, har problemer. I dag er det sådan, at man efter aftale med arbejdsgiveren kan få fri til at passe alvorligt syge børn eller nære pårørende, der er døende, og vi synes, det bør være en ret for alle. Vi kan ikke forestille os, at der er ret mange arbejdsgivere, der ville sige nej til en forælder med et alvorligt sygt barn, men vi synes sådan set, at det rent socialt og retsligt ville være bedre, hvis det var

formuleret lovmæssigt som en ret for forældre og andre pårørende, og vi mener også, man burde tage det med, når man alligevel undersøger mulighederne for at give sygedagpenge i forskellige sammenhænge.

Med disse ord vil jeg sige, at vi støtter ændringsforslaget. Vi har selvfølgelig også læst LO's høringssvar, og jeg må sige, at vi ikke er enige i LO's vurdering af, hvordan lovforslaget vil virke. Men vi er naturligvis villige til at diskutere i udvalget, om der kan være nogle problemer, selv om jeg tror, at LO skyder meget ved siden af i dette spørgsmål.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg forstår, at der er stor begejstring hos Enhedslisten, når Enhedslisten siger, at det er et skridt i den rigtige retning. Man kan jo spørge sig selv, om Enhedslisten nu er kommet med på regeringens bagsæde eller med på kuskæsædet, og da Enhedslisten ofte er udenfor, kan jeg godt forstå begejstringen.

Men når hr. Bruno Jerup taler om årsagen til sygefraværet, vil jeg gerne spørge, om hr. Bruno Jerup mener, at virksomhederne overhovedet har nogen indflydelse på den kendsgerning, at det øgede sygefravær blandt de ledige er med til at forøge udgifterne. Hvordan kan virksomhederne gøre noget i den retning, når det er de ledige, der bliver mere og mere syge? Det har vi ikke hørt noget om fra hr. Bruno Jerup.

Så nævnte hr. Bruno Jerup en embedsmandsgruppe, og hvis hr. Bruno Jerup havde læst ministerens svar grundigt, ville han vide, at der overhovedet ikke er noget i gang endnu. Regeringen har øjensynlig vældig god tid, når det drejer sig om at få sygedagpengeudgifterne sat ned, men regeringen har sammen med Enhedslisten vældig travlt med at lægge yderligere skat på virksomhederne. Det er en kendsgerning.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Med hensyn til embedsmandsgruppen er det muligvis rigtigt, som fru Højte Jensen var inde på, at der ikke sker så meget lige nu. Jeg benyttede også bare lejligheden til at komme med nogle gode forslag til gruppen, og jeg er da enig med fru Højte Jensen i, at det kan godt være, at arbejdet skal speedes lidt op, så der kan komme nogle forslag til, hvad man kan gøre ved problemet. Jeg benyttede altså lejligheden til at

komme med nogle gode forslag til, hvad jeg selv synes, den burde tage ind i sine overvejelser, også selv om jeg ved, de kan være ret vidt-rækkende i forhold til det, der er gældende på sygedagpengeområdet i dag.

Så er der spørgsmålet, om det, at man lægger denne afgift pr. ansat på arbejdsgiveren, er noget, der vil føre til, at der bliver færre syge. Nej, det er det ikke, det indrømmer jeg, men det er heller ikke det, der er formålet med den. Det, det handler om, er, at arbejdsgiverne kommer til at betale en del af de udgifter, som de påfører samfundet og borgerne, og min påstand er – og den tror jeg ikke fru Højte Jensen kan mod-sige – at de slet, slet ikke betaler nok i forhold til de udgifter, de faktisk påfører samfundet.

Hvis man kigger på den ordførertale, jeg holdt ved førstebehandlingen af L 6, kan man se, at jeg ikke tror så meget på, at disse økonomiske instrumenter kan få arbejdsgiverne til at holde op, og man kan også se af de svar, vi har fået, at det går lidt frem og tilbage med hensyn til, hvordan det virker, når man indfører arbejdsgiverbetaling.

(Kort bemærkning).

Karen Højte Jensen (KF):

Jeg har forståelse for, at hr. Bruno Jerup ikke har lyst til at kommentere den problematik, jeg rejste. Men kendsgerningen er, at der er et øget sygefravær blandt de ledige, så jeg vil godt spørge hr. Bruno Jerup en gang til: Mener hr. Bruno Jerup, at det er arbejdsgiverne, der er skyld i det?

(Kort bemærkning).

Anne Bastrup (SF):

Jeg vil følge op på fru Karen Højte Jensens spørgsmål og spørge hr. Bruno Jerup, om han er klar over, at Arbejdstilsynet har beregnet, at dårligt arbejdsmiljø samlet koster 23 mia. kr. årligt i samfundsmæssige udgifter.

Sonja Albrink (CD):

På CD's vegne er jeg nødt til at sige fra over for det lovforslag om at indføre en sygeskat, vi har til anden behandling i dag.

Regeringen har desværre valgt at finde sit flertal sammen med venstrefløjens, og det er vi meget kede af i CD, selv om regeringen naturligvis har lov til at træffe det valg. Men det, der generer CD mest, er, at man lægger nye byrder på erhvervslivet. Jeg synes, de passer som en boksehandske i et blåt øje, og jeg mener ikke,

det er det, vi har brug for. Vi er tilfredse med, at lovforslaget deles op i to, for så kan CD stemme for den del, der vedrører de syge børn, men vi stemmer imod sygeskatten.

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Når man har haft lejlighed til i en årrække at følge den arbejdsmarkedspolitiske tænkning i kongeriget Danmark, kan man godt undre sig lidt over det forslag, der er fremsat her.

Forslaget indebærer en belastning af erhvervslivets konkurrenceevne, og det er i sig selv galt nok. Men det, der specielt er galt, er, at belastningen er rettet direkte imod beskæftigelsen. Det var ellers en tankegang, en filosofi, man gik helt væk fra i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne, at når man endelig skulle belaste erhvervene, var det en rigtig dårlig idé at målrette belastningen mod beskæftigelsen.

Det er en dansk idé, som skiftende ministre gentagne gange har præsenteret, også i EU-sammenhæng, og det er derfor, jeg har bedt om ordet. I EU skal der jo være et topmøde om beskæftigelsen i næste uge, og her skal der diskuteres en række ideer, som er fremsat af bl.a. Kommissionen. En af disse ideer går netop ud på, at man skal formindske den økonomiske belastning for arbejdsgiverne, og jeg er meget spændt på, hvordan den danske regering vil forholde sig til dette udmærkede forslag, eftersom vi hidtil her i Danmark har været enige i strategien bag det.

Jeg må stærkt advare mod gennemførelsen af det fremsatte lovforslag, og jeg kan forstå, at der skal være en fornyet udvalgsbehandling mellem anden og tredje behandling, hvor der bl.a. skal tages stilling til de meget relevante synspunkter, der er fremkommet fra LO. Forslaget er i hvert fald et tilbageskridt.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg kan forstå, at Det Konservative Folkeparti og Venstre i den grad fortryder, at de gik imod forlængelsen af arbejdsgiverperioden for en uges tid siden. Det har Venstre og De Konservative altså valgt at gøre, men jeg vil spørge hr. Knud Erik Kirkegaard, om hr. Knud Erik Kirkegaard ikke husker, at dengang den konservativt ledede regering startede, forøgede den arbejdsgiverperioden til 13 uger. I 1987 blev den nedsat til 5 uger, og i dag fortryder De

Konservative rent faktisk, at de ikke støttede socialministerens lovforslag forleden dag.

Men fra SF's side siger vi: O.k., vi støtter ændringsforslaget, fordi Håndværksrådet præcist har beregnet, at det er de små, arbejdskrafttunge virksomheder, der bliver ramt af en forlængelse af arbejdsgiverperioden, og samtidig siger, at denne måde at løse problemet på, nemlig at få finansloven til at hænge sammen, er noget, Håndværksrådet kan acceptere.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

I modsætning til fru Baastrup har jeg en ganske god hukommelse, og jeg vil navnlig henvise til de forhandlinger – de såkaldte firepartsdrøftelser – der foregik mellem DA, LO, Kommunernes Landsforening og Amtsrådsforeningen i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne og resulterede i lovgivning her i Folketinget. Disse forhandlinger byggede netop på, at man skulle fjerne den direkte og målrettede belastning af beskæftigelsen, men forslaget her går i den stik modsatte retning.

Villy Søvndal (SF):

Der er nogle dage, hvor det er fantastisk svært at blive siddende ganske stille og lytte her i Folketingssalen.

Jeg hørte den sidste ordfører nævne, at vedkommende har en ganske god hukommelse, og derfor synes jeg, det er overordentlig fantastisk at høre Venstres ordfører, hr. Erik Larsen, den konservative ordfører, fru Karen Højte Jensen, Fremskridtspartiets ordfører, hr. Tom Behneke, CD's ordfører, fru Sonja Albrink og nu til sidst hr. Kirkegaard påpege, hvilke katastrofale konsekvenser det får at belaste virksomhederne. Jeg synes dog, man skal medgive dem, at det er erfarne folk, der taler. De har nemlig alle sammen været med til at forlænge sygedagpengeperioden – ikke med en enkelt uge, men med 13 uger! Det gjorde man i 1983, da den borgerlige regering havde brug for at skabe balance i statsfinanserne.

Jeg vil egentlig godt for debattens skyld bede ordførerne komme herop og bekræfte, at de alle sammen har været med til denne syndige handling – specielt de af dem, der har en meget god hukommelse. Hvis man er i stand til at fastholde denne argumentation over for offentligheden, skyldes det én af to muligheder: enten et kolossalt tilfælde af hukommelsessvigt eller en kolossal bondeanger, altså en form for for-

trydelse, hvor man undskylder det, man gjorde for nogle år siden. Hvis det er det sidste, der er tilfældet, er det da fint nok, men så synes jeg, man anstændigvis skal komme herop og gøre rede for det.

Jeg forventer altså, at de par ordførere, der har tordnet så meget i dag, kommer herop og bekræfter, at de har været med til at forlænge perioden voldsomt meget mere, end dette lille forslag gør, og at man altså fuldstændig har ændret holdning i forhold til dengang. I den forbindelse synes jeg egentlig også, vi burde have en forklaring på, hvorfor man har ændret holdning, bare for folkestyrets skyld.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Kirkegaard (KF):

Må jeg sige til hr. Søvnald, at jeg ikke sagde, at jeg har en god hukommelse. Jeg sagde, at jeg har en bedre hukommelse end fru Baastrup, og det er noget helt andet.

Og så må jeg minde hr. Søvnald om, at når man har været med i politik i nogle år, er man kommet ud for nogle begivenheder, og at nogle mennesker er i stand til at drage lære af det, de har oplevet, mens andre bare fremturer på det samme forkerte grundlag, som de startede på. Det er helt givet, at i slutningen af 1980'erne og begyndelsen af 1990'erne lærte vi noget om, hvordan vi kunne få tingene til at hænge sammen, og derfor ændrede vi stil. Men hr. Søvnald og SF har helt åbenlyst – uanset om deres hukommelse er god eller dårlig – ikke været i stand til at drage lære af hidtidige negative erfaringer, selv om der efterhånden er ved at være en fælles europæisk forståelse for, at sådan som man vil gøre her skal man altså ikke bære sig ad, hvis man vil forbedre beskæftigelsen i Europas lande.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP):

Til hr. Villy Søvnalds direkte spørgsmål om, hvor langt min hukommelse rækker, skal jeg gøre hr. Villy Søvnald opmærksom på, at jeg ikke var medlem af Folketinget tilbage i 1983 og derfor heller ikke har været med til at gennemføre den ordening, man lavede på det tidspunkt.

Argumentationen fra min side er, at det forslag, ministeren startede med at fremsætte, var Fremskridtspartiet imod, ingen tvivl om det. Vi ønsker ikke at pålægge erhvervslivet yderligere udgifter. Men jeg skal medgive, at det forslag, vi havde til første behandling, var sagligt argu-

menteret. Der var indbygget et incitament til, at virksomhederne skulle gøre noget ved arbejdsmiljøet og gøre noget for, at medarbejderne ikke havde så mange sygedage. Vi var imod forslaget, men det var dog et gennemarbejdet forslag, som havde et sigte.

Men det, man gør nu, er, at man indfører en ordening helt uden incitament. Der er overhovedet ikke udsigt til, at arbejdsmiljøet vil blive forbedret som følge af det, regeringen indfører med ændringsforslagene, og derfor er vi nået frem til, at det forslag, regeringen får på banen, efter at ændringsforslagene er blevet vedtaget om et øjeblik, er en ren skat på erhvervslivet og intet andet.

(Kort bemærkning).

Bruno Jerup (EL):

Jeg tror, hr. Behnke i hvert fald glemmer, at ved første behandling var Fremskridtspartiets indstilling – altså ud over at man var imod – at det incitament, regeringen påstod var indeholdt i forslaget, ville virke modsat af det, der var til sigtet. Rent faktisk var det sådan, at det var Enhedslisten i en vis udstrækning ikke uenig i, og det var sådan set en af grundene til, at vi også mente, man burde lytte til nogle af de kritikpunkter, der kom frem. At lægge en ekstra uge på kunne godt få den modsatte effekt for nogle af dem, der har den største sygelighed, eller for enlige forældre. Det var vores vurdering.

Men jeg kan forstå, at nu er det lige pludselig ikke længere det synspunkt, man har fra borgerlig side. Nu er det lige pludselig sådan, at det, der var før, er lidt bedre end det, der kommer nu. Men det handler lige præcis om, at man nu øger arbejdsgivernes bidrag til de udgifter, samfundet har til syge mennesker.

(Kort bemærkning).

Villy Søvnald (SF):

Jeg vil starte med at kvittere for svaret fra hr. Kirkegaard, der indledte med at sige, at på nogle punkter havde man et forkert grundlag for politikken i 1980'erne. Det er jeg meget enig i, og det er vel det tætteste, vi kan komme på en indrømmelse af, at en del af den borgerlige politik spillede fallit i 1980'erne.

Det, jeg så i øvrigt synes er påfaldende, er, at ingen af dem, som har været med til det her, gik op og tog ordet. Derfor virker det altså lidt underligt – undskyld mig – at føre de store kanoner frem over for noget, der svarer til 1

uges forlængelse af sygedagpengeperioderne. Det gjorde de samme ordførere – med undtagelse af hr. Tom Behnke – som har været med til at forlænge den til 13 uger uden at nævne det over for offentligheden.

Så jeg synes, at det har været en udmærket og afklarende debat på det punkt. Grundlaget for den borgerlige regering i 1980'erne var ikke godt.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Man må konstatere, at her som så mange andre gange giver det debat, når vi diskuterer, hvordan vi kan begrænse det offentlige udgifter, hvad enten det sker ved at øge indtægterne, eller det sker ved at spare.

Vi har et konstant problem, nemlig at vore udgifter til sygedagpenge er for høje. Og vi har gennem årene debatteret meget, hvad vi gør ved det. Og som flere ordførere har sagt, har der også under regeringen med borgerlig ledelse med de partier, der nu angriber det her forslag, været gennemført forslag, der egentlig betød højere bidrag fra arbejdsgiverne, end det her betyder.

Uanset hvordan man griber det an, så mener jeg, at det er vigtigt, at der er et signal til arbejdsgiverne om, at de også har et medansvar for at få bragt de høje udgifter til sygedagpengene ned. Der er efter min mening ikke en så direkte sammenhæng, som der var i det første forslag, men der er stadig væk den sammenhæng, at det er et fælles ansvar at få finansieret sygedagpengene og dermed også et fælles ansvar at få gjort noget ved udgifterne til sygedagpenge.

Det, der er fordelen ved ændringsforslaget, er jo også, som flere har anført, at det bliver billigere for de mindre arbejdsgivere, og at det ikke griber forstyrrende ind i overenskomsterne.

Så er der ordførere, der er bange for, at det kan skade konkurrenceevnen og gå ud over beskæftigelsen. Der er lavet modelberegninger, som det er refereret i svar til Socialudvalget, der viser, at der kan komme godt 200 ansatte på tale. Det siger jo noget om, at det er i en størrelsesorden, der faktisk ikke kan måles.

Jeg bliver lidt harm, når fru Karen Højte Jensen siger, at regeringen sidder med korslagte arme, når det drejer sig om at forebygge, at sygedagpengeudgifterne stiger. For er der noget, denne regering faktisk har gjort, er det jo for alvor at sætte en ret storstilet indsats i gang for at forebygge langvarige sygdomsforløb og

skabe arbejdsfastholdelse. Fru Karen Højte Jensen var selv med til at gennemføre nogle meget vigtige ændringer i den sociale lovgivning i maj måned, og jeg er sikker på, at det er noget af det, der kommer til at fungere. Men det er fuldstændig rigtigt, at vi har brug for at gå videre og finde nye veje til, hvordan vi kan få nedbragt fraværet, også det fravær, vi kan se blandt de langtidsledige og de ledige.

Der er også blevet spurgt om, hvorfor det skal gå så hurtigt, og det skal det, for at vi kan få indrettet edb-systemerne, sådan at forslaget kan komme til at virke fra den 1. januar, og sådan at de berørte kan få besked i ordentlig tid.

Karen Højte Jensen (KF):

Socialministeren siger, at dette forslag er et signal til arbejdsgiverne om at få de høje udgifter til sygedagpenge bragt ned.

Jeg vil stille ministeren spørgsmålet: Hvordan kan de øgede udgifter, der skyldes, at der er øget sygefravær blandt ledige, sættes ned med det her forslag? Det er fuldstændig uden sammenhæng.

Så siger ministeren, at dette forslag ikke griber forstyrrende ind i overenskomstforhandlingerne. Hvad bygger ministeren dette udsagn på?

Og så vil jeg spørge ministeren, om hun vil kommentere det udsagn, den socialdemokratiske ordfører kom med, nemlig at det høringsvar, der var kommet fra LO, som jeg citerede fra, ville Socialdemokratiet kigge grundigt på i udvalg. Betyder det, at også socialministeren nu er indstillet på at tage dette høringsvar ad notam og ændre på det, der nu ligger, som også er en katastrofe i LO's øjne?

Villy Søvnald (SF):

Jeg synes også, de borgerlige partier i dag er med til at tegne et billede, som er en lille smule urimeligt.

Jeg vil godt bede socialministeren bekræfte, at der er en kommune, der bryder billedet af, at sygedagpengene i Danmark stiger, nemlig Vejle Kommune. Det er af andre grunde interessant, bl.a. fordi det er det eneste sted, man har en SF-borgmester, men lad det nu ligge.

Men den eneste kommune i Danmark, hvor man p.t. har faldende sygedagpengeudgifter, er ifølge Ritzaus i forgårs Vejle Kommune. Hvorfor har man det? Det har man, fordi man har lavet et systematisk program i forhold til dårligt

arbejdsmiljø. Jeg vil bare bede ministeren bekræfte, at realiteten er, at det kan lade sig gøre dér, hvor man tager fat.

Socialministeren (Karen Jespersen):

Til fru Karen Højte Jensen: Jeg sagde netop, at forslaget ikke så direkte påvirker sammenhængen mellem arbejdsgivernes udgifter og så incitamentet til at gøre noget ved sygefraværet, som det første forslag gjorde. Men jeg mener stadig væk, det er et signal til arbejdsgiverne om, at det også er deres ansvar at få gjort noget ved de meget høje sygedagpengeudgifter, og det er jeg bestemt også overbevist om at arbejdsgiverne forstår og er enige i.

Med hensyn til overenskomsterne er det jo sådan, som jeg har skrevet i et svar til Socialudvalget, at ændringsforslaget ikke griber ind i forhold til aftalerne omkring sygedagpenge-dækningen i de eksisterende overenskomster.

Endelig giver LO's hørings svar mig ikke umiddelbart anledning til at ændre noget i det foreliggende ændringsforslag.

Jeg vil gerne bekræfte hr. Villy Søvnald i, at en af de mest positive og effektive måder at få nedbragt sygefraværet på, er en systematisk, effektiv indsats med en tidlig opfølgning i forhold til de sygemeldte i samarbejde mellem arbejdsgivere, fagbevægelse og kommune.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 om deling af lovforslaget i 2 lovforslag:

A. Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Dagpenge til forældre med alvorligt syge børn m.v.) omfattende § 1, indledningen, nr. 4, 9-11, § 2 og § 3, stk. 3,

B. Forslag til lov om ændring af lov om dagpenge ved sygdom eller fødsel. (Forlængelse af arbejds giverperioden) omfattende § 1, indledningen, nr. 1-3, 5-8, 12 og 13 samt § 3, stk. 1 og 2, vedtoges uden afstemning.

Der foretoges derefter afstemning vedrørende det under A nævnte lovforslag:

Ændringsforslag nr. 2 og 3 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget overgik derefter til tredje behandling.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Der foretoges dernæst afstemning vedrørende det under B nævnte lovforslag.

Ændringsforslag nr. 7 vedtoges med 51 stemmer mod 43.

Ændringsforslag nr. 4-6, 8 og 9 vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til fornyet behandling i Socialudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Anden behandling af lovforslag nr. L 39: Forslag til lov om ændring af lov om afgift af lønsum m.v. (Afkortning af kredittiden m.v.). Af skatteministeren (Carsten Koch). (Fremsat 23/10 97. Første behandling 30/10 97. Betænkning 13/11 97).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.